

PAVEL BAREŠ

Lenochod Jimmy

**& JEHO
BACKUP
BAND**

HOST

© Pavel Bareš, 2023

Cover pictures from open sources

© Host – vydavatelství, s. r. o., 2023 (elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-1865-4 (PDF)

ISBN 978-80-275-1866-1 (ePUB)

ISBN 978-80-275-1867-8 (MobiPocket)

CHVÍLE, KDY MYSLÍM NA TÁTU:

když řídím potmě
když musím couvat s vozejkem
když cítím technickej benzín
když fouká vítr
když se pokouším pochopit, co je to transformátor
když někde hraje ABBA
nebo R.E.M.
nebo David Stypka

Intro

BÍLÝ SŮM

Hmi-A-G
-E

Intro

(Vím že voly nečtí, ale jsou to
ty volky, co jsem ti posílal,
mám k nim nápad
na trojku)

pa-pam param pá rá dá ram pa ra da ra

To už na ně můžete s Wolfem
hornou mluvit v morseovce

ram; pa-pam param pá dá-ná ná

I

Po vzoru mnoha svých oblíbených hudebníků nemalého talentu a ambicí zemřela Josephine Hartová ve věku pouhých sedmadvaceti let. Stejně jako Kurt Cobain, Amy Winehouse nebo Jimi Hendrix i ona opustila svět smrtelníků dřív, než ji křížové výsledky na rodinných sešlostech stihly přinutit k založení rodiny, usazení se v kancelářské práci a nošení pletených svetřů, když je venku zima.

Ale na rozdíl od zbytku Klubu 27 si na Josephine Hartovou nikdo nepamatoval.

Její skladby nekolovaly v rotacích největších radiostanic Spojeného království. Její hlas nekráloval hitparádám a její melodie si lidé nepobrukovali ve sprchových koutech, při umývání nádobí nebo během kysnutí v dopravní zácpě. A ani ne rok poté, co zemřela, zel její náhrobek na rottenburském hřbitově prázdnotou. Zašedlému vápenci – který hrobník den po obřadu ušmudlal drátěnkou od sazí, aby náležitě ladil se svými sousedy – narostla břečťanová ofina a levné zlaté plátkování se vyloupávalo z rytiny suše oznamující, že Josephine dýchala mezi lety 1981 a 2008. Z tlusté příkrývky zelených šlahounů čouhala jediná zavařovací sklenice s voskem rozteklým po dně a...

„Ollie! To jako fakticky někomu chčiješ na náhrobek?!“
„He?“

„Přestaň! Vždyť to kdysi byla lidská bytost, ty hovado!“
„*Přestaň?* Jak přesně si myslíš, že to funguje, Jess? Že tam máme špunt?“

Oliver Cunningham se nemotorně zhoupl v pase a proud moči sklouzl z náhrobního kamene do zavařovací sklenice. Olliemu unikl ze rtů dětinský smích – a spolu s ním i cigareta, kterou měl zastrčenou v koutku úst. Jess jeho počínání sledovala z uctivé vzdálenosti, s rukama založenýma na prsou a s povzdechem koncentrované marnosti připraveným na vršku plic...

„Sakra práce. Vydrž, pochcal jsem si cígo.“

...který vypustila ven o dobrých pět vteřin dříve, než čekala.

„Poslyš, Jess, nemohla bys mě místo toho morálního odsuzování vyblejsknout? Podle mě se nám tady rýsuje obálka na nový album, ale každou chvíli vyprázdním zbytek nádrže, takže si nemůžem dovolit zahálet. Ne? Fajn, já se o to postarám...“

Hřbitov s tichým smířením sledoval, jak Oliver Cunningham loví z kapsy mikiny mobil, neohrabaně míří objektivem sám na sebe a zachycuje na fotografii několik posledních kapek třísnících Josephininů náhrobek.

Blesk fotoaparátu na okamžik zmátl hejno světlušek, kterým jasná záře narušila pečlivě připravenou pářící choreografii. Měsíční svit šustil listím ve stromech a vzduch se teletil červnovým teplem, jaké Devon nezažil za posledních několik let.

Stanové městečko nalepené na orezlý plůtek hřbitova se pozdní hodině navzdory vzdouvalo životem. Kytaristé kroužící okolo táborových ohňů svým halekáním sváděli boj o všechny úrovně slyšitelného spektra. Skupinky nejistých pubertáků hrály před stany flašku v rámci jakési úzkostí řízené sexuální přede hry, zatímco jejich zkušenější vrstevníci zevlovali v udusané trávě, balili si jointy a hledali očím skryté významy v souhvězdích na černočerné obloze. Vzduch voněl trávou, levným alkoholem a biocidním aromatem linoucím

se z převrácené záchodové kabiny, kterou parta polonahých pankáčů kutálela k pláži s cílem zjistit, jestli se na ní zvládnou doplavit na opačný břeh jezera.

A z vršku nad pláží tryskaly k nebi gejzíry hutných rockových tónů. Kropily svah pod sebou perkusovou kanonádou bubenického rytmu a vždy, když nadešla ta správná chvíle, hudba vyubublala přes hranu kopce a s hromovým rachotem se svezla dolů k jezeru jako lavina. Rozčísila smotky neposekané trávy, ohnula rákosí na rozbláceném břehu až k hladině a vyslala po vodě široké kruhy.

Remízek stromů lemující stráň krájel paprsky doprovodné světelné show na blyštivé stužky, které se odrážely od vodního zrcadla jako duhová bouřka.

Rottenbury Fest 2008 byl v plném proudu.

„Tadá!“ Ollie konečně zvítězil nad zipem svých kalhot a vyrazil řadou rozviklaných náhrobků směrem k ní. „Jess! Konečně! Díkybohu, že jseš tady, všude jsem tě hledal!“

„Já tebe taky, za půl hodiny máme zvukovku!“

„Fakt? Hustý, tak to taky, ale především, *ty vole*, tomu neuvěříš. Takže, dávám brko s jedním týpkem tamhle nahoře ve svahu, jo...“

Jess vypoučila oči. „Cože?!“

„Jo, dej tomu chvilku, je to super storka. Takže. Borec je úplně vodstřelenej a pořád žvatlá o tom, jak má strašně na hovno vztah s bráchou, a já mu říkám no jasně, o tom mi nemusíš nic povídat...“

„Ty ale nemáš bráchu, Ollie.“

„Já vim, že ne, Jess, tomu se říká smalltalk. Každopádně, zničehonic chlapík vyskočí na nohy, jakože kurvafix, musím běžet, už jsem měl bejt dávno na stagi!“

Jess několik vteřin trpělivě čekala na pointu. „A co má bejt, Ollie?“ zeptala se, když nepřicházela.

„Jo, aha, jasně, sorry,“ plácl se Ollie do čela. „Jsem zapomněl. Byl to Liam Gallagher.“

„Liam Gallagher,“ zopakovala po něm Jess.

„Jo.“

„Liam Gallagher z Oasis?“

„Jo.“

Jess se ohlédla ke svahu, zpoza kterého právě zaduněla řízná zpětná vazba elektrické kytary zakončující poslední refrén „The Shock of the Lightning“, a neviditelný tisícíhlavý dav propukl v nadšený jásot. „Z těch Oasis, který hrajou na hlavní stagi posledních dvacet minut?“

„Čau Manchestere!“ přehlušil bouřlivý potlesk překvapivě monotónní hlas se silným severoanglickým přízvukem. „Další song chci věnovat tomu klukovi, co mi dal šluka dole u vody, nejlepší matro za celej festák!“

Les se otrásl úvodním riffem „Cigarettes & Alcohol“ a Olliemu se po tváři rozlil blažený úsměv člověka, který právě dosáhl všeho, v co mohl v životě doufat.

„Ale my nejsme v Manchesteru,“ zaprotestovala Jess chabě.

„On je vždycky v Manchesteru,“ pokrčil Ollie rameny a vytáhl si z tunelu v ušním lalůčku suché cigáro.

Jess mu ho promptně vyrazila z ruky.

„Hej!“

„Žádný *hej!* Za dvacet pět minut máme odehrát nejdůležitější koncert našich životů, a ty se radši zkouříš s tou *otravnější půlkou Oasis*, než aby ses pořádně připravoval?!“

„Jak jinak se mám připravovat?“ nechápal Ollie.

„Kde jsou kluci? Chybí nám tři pětiny kapely!“

„Dvě pětiny, prosím pěkně,“ zahlaholil hlas zpoza jejich zad. Casper se proplétal mezi náhrobky směrem k nim, v jedné ruce plastový kelímeček s pivem, ve druhé papírový tácek

s nachos. „Boha jeho, Jess, ječíš tak, že z toho ani ryby v jezeře nemaj klidný spaní.“

Mrskla po něm pohledem tak nabroušeným, že mu málem rozřízl špičku nosu.

„Což je dobře,“ dodal Casper rychle. „Protože jinak bych vás nikdy nenašel.“

„Říkals, že budeš u sebe ve stanu,“ odsekla Jess. „Hledala jsem tě tam.“

„Tak to ještě, žes mě nenašla, protože všem třem by nám tam bylo těsno,“ objasnil jí Casper, proč se tváří jako měsíček na hnoji, a usrkl si piva. Krémová pěna mu na chmýří pod nosem vykouzila tenoučký francouzský knírek. „Šel jsem si pro pití. Byl jsem dehydratovanej.“

„Tys našel stánek, kde nám nalejou?“ zbystřil Ollie okamžitě.

„Ne, to je od sekačkářů. Mají tady nějaký tréninkovej okruh na nábor nových členů, kde... Moment, ví o tom Jess vůbec?“

„Neví,“ povzdechla si Jess, „a je si jistá, že se bez toho obejde...“

„V žádným případě, to ti musíme říct!“ ignoroval Casper její nafukující se tváře. „Víš, jak jsme cestou sem projížděli tím městečkem? Včera večer jsme tam s Olliem zapadli do jedný knajpy a koukej na tohle.“ Zalovil v zadní kapse džínů a vytáhl z ní umaštěnou zalaminovanou kartičku. „Je to sídlo místní sekačkový závodní ligy. Chápeš? Závoděj tady *na sekačkách*. Na trávu! Je to tady hrozně velká věc, mají rozhodčí a pravidla a fankluby a všechno. Venkov, co? A hádej, co ještě!“ Hrdě poklepal na horní řádek na kartičce. „Právě se koukáš na nejmladšího člena klubu. A všichni členové klubu mají nárok na občerstvení zdarma na jakékoli akci pořádané či spolusponzorované ligou, čímžtopádem,“ pozvedl vítězoslavně do výše plastový kelímeček: „*Pivo*.“

„I když jseš nezletilej?“

„Sekačková závodní liga je bratrstvo,“ řekl Casper smrtelně vážně. „A bratr bratra nikdy nenechá ve štychu.“

Jess se vztekem začaly pod chrípím formovat stužky hor-
kého kouře.

„Já se zhulil s Liamem Gallagherem,“ nedokázal si Ollie odpuštit to svoje.

„Kecáš.“

„Fakticky. Taky to moc nedoceníla.“

„Pro Kristovy rány, oba dva!“ zaječela Jess. „Nemůžete se aspoň na pět vteřin soustředit na to, co je aktuálně důležité?! Za dvacet minut máme stát na Revival Stagi a pořád nemáme...“

„Proč se to vlastně jmenuje Revival Stage?“ zamračil se Casper a nacpal si do pusy hrst nachos olepených rozteklým čedarem. „Já tu brožurku teda nečet, ale nemyslej si o nás, že jsme revivalová kapela, že ne? Protože to by nás čekal pořádněj trapas...“

„Je to jenom jméno,“ mávl Ollie rukou. „Všechny stage maj blbý jména. Ta naproti nám se jmenuje Morrisons Summer Sale Stage. Všechno je to o sponzorech.“

„Ha, počkej, takže Vezmeš si mě Susan Stage vedle VIP zóny...?“

„Jo, ptal jsem se jednoho chlapa ve frontě na pisoáry a říkal, že ji koupil jakejsi milionář kvůli nějaký údajný Susan, která hrozně žere Robbieho Williamse...“

Jess jim každému vrazila dva pohlavky v bezchybném čtyřčtvrťovém rytmu.

„Přísahám bohu,“ zavrčela, „že vám tady oběma vykopu mělkej hrob, jestli se okamžitě nesrovnáte.“

„Jess, klídek, proboha...“

„Já JSEM KLIDNÁ! To VY se chováte jako *IDIOTI!* Ollie, máš aspoň dopříc ty playlisty?“

Ollie si promnul zrudlou tvář. „Jasně! Jasně. Jasně. Jasně že... Ahhh, fajn, sakra. Dej to sem, Caspere, a nastav záda.“ Vyrhl mu z ruky mastný tácek od nachos a z kapsy vytáhl lihovku.

„Paráda.“ Jess rezignovaně dosedla na náhrobek Josephine Hartové. „Protože dneska vůbec nepotřebujeme působit profesionálně, že jo.“

„Přilepíme si to na kytary, nikdo to neuvidí,“ uklidňoval ji Ollie. „Tak jo, kterou začnem? Tyčinkou KitKat?“

„Absolutně jakoukoli jinou, prosím pěkně,“ zaúpěl Casper. „Nemůžu ji vyškrtnout úplně? Vždyť Kitty bude v publiku!“

„Jindy bych souhlasila s Casperem, je to fakt dalece za hranicí dobrého vkusu,“ přitakala Jess. „Ale je fakt, že když jsme ji přidali na konkurzu, zafungovala skvěle...“

„Přesně tak, je to pecka všech pecek,“ přizvukoval Ollie.

„Jenže má roztleskávání před posledním refrémem,“ zhoup-la se Jess zpátky na Casperovu stranu. „To je vždycky riskantní zkoušet hned v první skladbě.“

„Ale běž. Potřebujem začít hezky zostra a tenhle song je největší nakopávák v celém playlistu.“

„Je to výplod tvojí deprivovaný sexuální fantazie, kteréž shodou okolností sedne do čtyřčtvrtového beatu,“ nabídl mu Casper alternativní pohled na věc.

„Ha! Je to ryze autobiografická skladba, příteli, pravda a nic než pravda.“

„Fakticky? Vážně si hodláš stát za tím, že ti ho Kitty Katherine Roverová vyhonila do obalu od tyčinky za benzínkou na školním výletě?“

„Nechutný,“ zašklebila se Jess.

„Jenom žárlíš, že jsem to s ní dotáhnul dál než ty,“ poklepal ho Ollie smířlivě po rameni.

„Ještě nechutnější,“ usoudila Jess.

„A tím jseš si hodně jistej, Ollie?“ nadhodil Casper potměšile.

„Čím? Že by si o tebe Roverová ani neopřela kolo? Na to bych vsadil obě géčkové struny.“

„Jak jako *obě* géčkové struny?“ nakrčila Jess nos.

„Tak to možná abysme se zeptali Dylana, co ten si o tom myslí,“ usklíbl se Casper. „Kde ho vůbec máš, Jess?“

„Kde *já* ho mám?“ probodla ho pohledem.

„No... Já myslel, že bude někde s tebou,“ vzhlédl Casper, zatímco mu Ollie dál brázdil páteř fixou. „Však víš.“

„Však vím *co*?“

„No,“ zarazil se Casper s výrazem slepce, kterému se podařilo zabloudit do minového pole, „jakože, že budete spolu kvůli, kvůli tomu... No, tamtomu. Mezi tebou a Dylanem.“

Jessiny oči přestaly mrkat. „Čemu mezi mnou a Dylanem?“

„Jo,“ ozval se Dylanův zastřený hlas zpoza náhrobku Josephine Hartové. „Čemu mezi mnou a Dylanem?“

Celá kapela nadskočila na místě.

„Tos tam ležel celou dobu?!“ vyjekla Jess.

„Ehm... Myslím, že jo?“ Dylan se zapřel lokty o náhrobní kámen a vytáhl se na kolena. Zpřetrhal přitom několik břechtanových šlahounů, které se ho poslední hodinu pokoušely stáhnout do pohřební hlíny. „Chtěl jsem jít k jezeru, ale pak jsem, uhm, zapomněl jsem, kterým je to směrem. A taky kde mám nohy.“ Vzhlédl. „Nevíte někdo, kde mám nohy?“

Jess vypoučila oči na Ollieho. „Co jste mu to dali.“

„My? No tak, Jess, jsme na festáku, ať už si vzal cokoli, moh to sehnat úplně od –“

„Co – jste – mu – to – dali, vy pitomci?!“

„Jenom nějaký pilule na uklidnění,“ bránil se Casper. „Byl hrozně vycukanej z... ehm, z toho koncertu,“ strhl volant konverzace prudce stranou, když si všiml Dylanových vytřeštěných očí. „Vždyť o nic nejde, všichni jsme trochu piclý...“

„Jo, jenže vy dva překvapivě hrajete *líp*, když jste mimo,“ durdila se Jess. „Dylan není jako vy, blbečkové.“

„Ale no tak, je v pohodě. Hej, Dylane! Kolik strun má basa?“

Dylan ustal ve své aktuální snaze spolknout jednu z kolem poletujících světlušek. „Čtyři?“ řekl s pochybnou mírou jistoty v hlase.

Ollie pokrčil rameny. „Co víc od basáka chceš?“

Jess vzala Dylanovu hlavu do dlaní a důkladně se mu zahleděla do očí, jako by v nich měla najít příbalový letáček s dobou trvanlivosti a seznamem vedlejších účinků. Dylan zvedl ruce, přitiskl je na ty její a zkusmo si prohnětl vlastní tváře jako dvě hroudy modelíny. „Promiň, Jess,“ zahuhlal a oplatil jí pohled zorničkami velkými jako činely. „Nechtěl jsem tě zklamat.“

„No, právě naopak, fakticky ses překonal.“ Jess ho chytila za límec košile a se zafuněním si ho vytáhla na rameno. „Tak fajn, konec srandy. Já se postarám o Dylana. Vy dva najděte Chrise a Jimmyho a připravte se na zvukovku. Za deset minut se potkáme u auta, jasný?“

„Jasný.“

„Oblečený, naladěný, *připravený*.“

„Rozkaz, kapitáne.“ S playlistem sepsaným na spodku tácku od nachos vyrazili hřbitovem směrem ke stanovému městečku.

„Hej, kluci?“ houkla na ně Jess těsně předtím, než přelezli zrezlý plůtek. „Sorry, že jsem ječela, oukej?“

„V poho, Jess,“ mávl rukou Casper. „My víme, že to tak nemyslíš.“

„To si piš, že myslím. A zasloužili byste si to oba ještě mnohem víc, vy honibrkové natvrdlý.“ Kývla k festivalu, pulzujícímu za rozzářeným horizontem. „Hele, nevím, jak pro vás, ale pro mě je tohle docela velká věc. Dnešní večer nám všem může obrátit životy vzhůru nohama, chápete? Mohla bych prosím nebejt jediná, kdo to bere aspoň trochu vážně?“

„Žádný strachy, Jess,“ usmál se Casper. „Bude to ten nejlepší koncík celý naší kariéry, přísaháme.“

„Přinejmenším do toho dalšího,“ mrkl Ollie. „Vzhůru nohama, Jess!“

„Vzhůru nohama!“ přidal se Casper.

„Vzhůru nohama,“ zabublal Dylan do kadeří na jejím rameni.

Sloka I

Hmi-G-E (Sloka I)

klávkový do kláves

klávkový mi rama

- třeteho dne
 - snesla dolů z půdy
 - tátův psací stroj
 - pak se usadila na zem
 - do dřevěného sedlu
 - a štipala nitě do hřídi
- ? proč co s ním svedu

(mim, vili) kvli, upli
 → postoj, prostoj
 spoj, alimostroj,
 zdvoj, rrtvoj, souboj

Johnle nepřechu
 tak dostan, že
 to nem důležitý

boží
 odměně dání
 - ti verim, klově
 je to od našeho rzepece
 hochně dleto

Na jejich zatech
 rozstřížený - pili
 bílý stejno kraj

byly
 klávkový ~~klávkový~~ přicházení
~~klávkový~~ sprava doleva

Do nohou nás
 studil laminát

A ona ptá se
 kdy začnu psát

Hmi-A-G!!!

misto tečce žánky,
 místo mezeriku mezera

laminát
 bylo znát
 trpělivě
 díkat

*Třetího dne
snesla dolů z půdy
tátův psací stroj.
Pak se usadila na zem
do tureckého sedu
a štípala mě do hýždí,
prý co s ním svedu.*

*Na jejích zádech,
rozstřížený v půli,
bílý stejnokroj.
Klávesy byly zpřeházené zprava doleva,
místo teček čárky,
místo mezerníku mezera.*

*Do nohou nás studil laminát.
A ona ptá se,
kdy začnu psát.*

I

Gongy Dylana Fernsbyho vždycky znervózňovaly. Mladí strávené sledováním nízkorozpočtových akčních filmů z video-půjčovny a hraním Mortal Kombatu na tátově konzoli ho naučilo si jejich zvuk asociovat s momenty dramatických odhaleních a bezprostředního nebezpečí. Což mu zároveň připadalo poněkud nevysloužené, protože vzato kolem a kolem jsou gongy vlastně jenom činely, které si zjevně potřebují něco kompenzovat.

Gong umístěný na stolku uprostřed kavárny byl sice menších rozměrů než ty, kterými se na ohmataných cartridgích obvykle startovaly souboje na život a na smrt, co do zvuku za nimi ale rozhodně nezaostával. Měl hluboký kovový tón, který se nejprve ohlásil jako podrážděné mručení plechové střešní krytiny, ale s každou další dobou se všechny ty nesourodé ruchy natahovaly do delších a delších frekvencí, dokud se neslily v jediném táhlém, vysokém, majestátním tónu, dost silném na to, aby rozvibroval skleničky na stolech a ve větší měřítku přichozích vyvolal zaskočené poposednutí – a přehlušil tak doposud dominantní kakofonii tuctu nemotorných konverzací vedených v opatrném piánku za doprovodu urážlivě neuráživého komerčního jazzu, který se linul z reproduktorů nad barem.

Kdyby měl člověk ten zvuk vyhláskovat, vypadal by nejspíš nějak takto:

BUAMMMWMMWMMWMMW.

Dylanův nedobrovolný gongový reflex se aktivoval a tělo zareagovalo okamžitě. Kůže na krku se mu nakrabatila, na čele ho zastudil pot a adrenalin se mu zapálil v žilách...

„Tak vážení, to nám právě uběhlo našich prvních deset minut!“ ohlásil moderátor a obdařil osazenstvo sérií zářivých úsměvů, doplněnou o odlesky prasátek ze své hrdě naleštěné plešky. „Dámy, můžete poděkovat pánům za příjemnou konverzaci a přesunout se o jeden stůl dále po své pravé ruce, kde na vás možná čeká vaše nová – pravá – láska!“

Zvukovou paletu kavárny obohatilo skřípění tuctu židlí, jak se dvanáct žen ve větším či menším spěchu zvedlo ze svých míst a vyrazilo hledat štěstí k vedlejšímu stolu.

Dylan Fernsby si utřel zpocené dlaně do kalhot.

Muž po jeho pravici (čtyřicátník, kterému kouty napadaly vnitrozemí skalpu, zatímco zbytky strniště, opomenuté při ranním holení, se zbaběle skrývaly v zákopech pod lícními kostmi) mu věnoval šibalský pohled, zřejmě vycházející z dojmu jakési pohlavní sounáležitosti, což ovšem byla vlna, na kterou Dylan ani zdaleka nebyl naladěný. Odvděčil se mu tak pouze zdvořilostním úsměvem, utáhl si kravatu a stočil pohled k ženě, která se právě usazovala na židli naproti němu.

„Ahoj,“ pozdravil on.

„Ahoj,“ pozdravila ona.

BUAMMMWMMWMMWMMW, popřál jim gong.

„J-já jsem Dylan,“ představil se a při pokusu potřást jí rukou málem převrhl vlastní skleničku s vínem.

„Pippa,“ stiskla mu ruku s úsměvem člověka, který je připraven na nejhorsí.

„R-rád tě p-poznávám.“ Pod stolem žmoulal ubrus v pěsti. „P-promiň, n-normálně takhle n-nek-koktám, to jen... když jsem n-nervózní.“

„To je v pořádku. Taky jsem trochu nesvá.“

Usmál se. Ona taky.

Pročež na ně dolehlo uvědomění, že jim došel scénář už po prvních patnácti vteřinách.

Páry nalevo i napravo si obezřetně začaly vyměňovat první zdvořilostní repliky, přehnaně intonované otázky a nucené výbuchy smíchu, zatímco Pippa s nenadálou vervou počítala zrnka v cukřence a Dylan si vyhlodával kráter do spodního rtu.

„D-deset minut vážně není moc na to, někoho doopravdy p-poznat, co?“ hlesl nesměle.

„Asi záleží,“ chopila se Pippa sklenice. „Občas je to až moc.“

Zásah, potopena.

„Panebože, tak jsem to nemyslela!“ vyprskla. „Promiň, to vyznělo přílišně.“

Dylan mávl rukou a dál zuřivě šlapal vodu.

„K-koukalas dneska na zprávy?“ vyžbleptl nakonec první věc, která mu přišla na mysl. „O tom chlapíkovi na tý sekačce?“

„Jo,“ přikývla nakonec, zjevně odhodlaná jít lásce alespoň trochu naproti. „To byl dobrej blázinec.“

Dylan mohl být jenom vděčný, že tohle bylo teprve druhé seznamovací kolo. Neměl nejmenších pochyb o tom, že tenhle otvírák Pippa dneska uslyší ještě desetkrát. A taky po právu, však to byla ta nejdramatičtější věc, jaká se v Livingtonu udála od té doby, co se kvůli chybně vyplněnému formuláři stala předsedkyní městské rady koza starého Dyxona.

„Upřímně to pořád nechápu,“ zapřela se do šlapek konverzace spolu s ním. „Jak může celé jednotce policejních aut trvat *pět bloků*, než zastaví jednoho blázna na benzínový sekačce? Kolik ty věci jezdí, deset mil za hodinu?“

„No, vzal to p-přes Chaplinův park, tam policie nemůže jen tak n-najet s celou posádkou...“

„Fakticky? Tak to možná udělal veřejnosti službu, ne?“

„Prej strážníkům ujížděl v kruzích skoro p-patnáct minut. O-ohrozil přitom několik dětí. Ale taky přitom posekal la-krosový hřiště.“

Pippa si zvedla ruku před ústa, aby zakryla jedno přimě-řeně nenucené uchechtnutí.

Dylan se chopil skleničky, aby si koupil tři extra vteřiny na vymyšlení nějakého navazujícího tématu.

„M-míval jsem kamaráda, kterej na sekačkách závodil,“ zahuhlal ještě do sklenice.

„Vážně? *Na sekačkách?*“

„No, vlastně nevím, jestli někdy *d-doopravdy* závodil, ale byl součástí klubu. S-slyšelas někdy o Rottenbury? Je to ves-nice v Devonu, pořádají tam jeden takovej festival, na kterej jsme s kapelou jednou jeli... Jsou tam do toho hodně nadšený, jakože do toho závodění na sekačkách myslím, m-mají na to ligu a všechno. Chlapi si tam v garážích kutí motory podo-máčku, aby to mělo aspoň pár k-koní, stavějí se na to tratě i s tribunama... Taková místní kuriozita.“

„To zní dost bizarně. A nebezpečně.“

„Jo, to byl celej Casper. Víš, kde je Dudleyho potok? Kou-sek za městem, protýká takovým tunelem pod dálnicí. Když nám bylo patnáct, Casper vzal svému tátovi zimní pneuma-tiku z garáže a chtěl na ní...“ Zarazil se. „Jo. No, a to jsem celej já. Mám pár minut, abych udělal na ženskou dojem, a za-čnu vykládat o svém... O někom zajímavějším, než jsem já.“

Pippa konejšivě potřásla hlavou. „No a... Děláš taky něco zajímavého, Dylane?“

„No, n-nejezdím na sekačkách, jestli se ptáš na tohle,“ vy-tlačil z ní další záchvěv nuceného smíchu. „Pracuju pro Firm Axis, možná jsi o nich slyšela? Ne? No, je to společnost, kte-rá... víceméně... No, především kupuje jiný společnosti. A j-já pro ně dělám finanční analýzy, což znamená, že jim říkám,

jaký s-společnosti mají koupit. Což asi nezní jako kdovíco, ale je to, j-je to, no, jako, je to, je to... Je to fakt nuda. Promiň. Ale jestli někdy budeš potřebovat pomoct s excelem, jsem t-tvůj člověk,“ zabodl si palce do hrudi a vydal ze sebe krátké uchechtnutí a pak ještě jedno – a pak ještě třetí pro případ, že by se první dvě minula účinkem. „A co ty?“

Několik dalších drahocenných minut strávili vyměňováním bezcenných banalit o ergonomických klávesnicích a kolezích, kteří by měli používat více deodorantu. Celá pasáž byla konverzačním ekvivalentem předbaleného croissantu z benzínky: po jejím dokončení se oba cítili stále stejně prázdně jako na jejím začátku, snad jen o trochu víc zahanbeně.

Následující němé intermezzo za ně vyplnilo tklivé piano doprovázené občasným zasyčením splashového činelu.

„Takže jsi říkal, že máš kapelu?“ odhodlala se tentokrát nahazovat Pippa.

„No... Vlastně už ne. Rozpadli jsme se. Ale to už je dávno. Ty hraješ na nějaký nástroj?“

„Uhhmm... Asi bych zvládla triangl?“ nazdvihla obočí. „Promiň, to je blbost. To tak říkají lidé, co na nic nehrajou, když chtějí být vtipní. Ale ty tedy musíš být muzikant, ne?“

„Asi trochu. Teda jako jo, hrával jsem. Na basu. Elektrickou.“

„To je jako kytara, jenom to nemá tolik strun?“

„Jo. Teda ne... Ale... Jo, jasně, proč ne.“ Ošil se. „Určitě máš krásný hlas na zpívání,“ zamumlal dřív, než si to jeho mozek stihl rozmyslet.

„Zním jako kůň žadonící o ránu z milosti,“ přiznala Pippa a poprvé za posledních osm a půl minuty se rozesmála naprosto upřímně.

Dylan dělal všechno pro to, aby vypudil krev ze svých tváří zpátky do zbytku těla. „Promiň, Pippo. Pochybuju, že tohle bude nejlepší desát minut tohoto večera.“ Rozhlédl se

po kavárně. „Tuhle věc zkouším poprvý a... abych byl upřímný, vůbec nevím, jak na to. Přišel jsem jenom proto, že mě donutila moje sestra, a...“ *A to vyznělo ještě mnohem zoufaleji, než jsem si původně myslel*, uvědomil si.

Shovívavě se usmála. „To nic. Taky nevím, jak mám za deset minut vyčarovat kouzelný spojení s úplným cizincem.“ Spiklenecky se naklonila nad stůl. „Jestli to chceš vědět, já jsem tady proto, že navzdory všemu smyslu a logice doufám, že tady vážně najdu milýho chlapa. Což bych řekla, že je ještě zoufalejší než tu být na rozkaz svojí ségry.“ Mrkla na hodinky. „No, máme ještě dvacet čtyři vteřin, než nás osud navždycky rozdělí, takže co říkáš, že bychom je využili naplno? Žádný zbytečný řeči, žádný zdvořilostní fráze. Co takhle si pokládat už jen samý důležitý otázky?“

„Jako třeba...?“

Zahleděla se mu zpříma do očí.

„Byl jsi někdy zamilovaný, Dylan?“

Polkl.

No...

Já...

„Ne,“ řekl nakonec tak, jak to říkají jen lidé, kteří jsou zamilovaní už přes dvě desetiletí.

Pippa ani nehlesla.

„Ale,“ dodal spěšně, „rád bych to někdy...“

BUAMMMWMMWMMWMMW, vpadl mu do řeči gong.

Nadskočil na židli tak rázně, až drcl kolena do stolu.

„Dalších jiskřících deset minut za námi, dámy a pánové!“ oznámil moderátor a posílal mezi stoly úsměvy tak zářivé, že i skleněný lustr u stropu bledl závistí. „Jak se nám zatím daří? Užíváme si to? Máme se všichni dobře? Já myslím, že dnes večer se jistě píše první kapitoly spousty úžasných nových příběhů! Dámy, teď je ten správný čas, abyste si na svůj

záznamový aršík poznamenaly své rozhodnutí stran gentlemana naproti vám a přesunuly se k dalšímu stolku.“

Pippa ze svého psaníčka vytáhla úhledně přehnutý kus papíru, zapsala si do něj jediné slovo a zvedla se od stolu.

„Rád jsem tě poznal,“ zdvihl Dylan koutky úst.

Pozdrav mu neoplatila. Úsměv ano. „Přestal jsi koktat,“ řekla jen a vyrazila k vedlejšímu stolu.

Dylan osaměl.

Špatně oholený muž od stolku napravo mu věnoval další bratrský pohled, tentokrát doprovázený zdviženým palcem.

Dylan mu gesto opatrně vrátil.

Paráda.

Ještě desetkrát a máš to za sebou.

Zhluboka se nadechl, dolil si z karafy vodu a zvedl pohled k opačné straně stolu, připravený čelit jakékoli zlomyslnosti, kterou si pro něj osud nachystal v následující štaci.

Rozhodně ale nebyl připravený na třicetiletého muže s vlasy mastnými od pomády, s otrhanou koženkovou bundou přehozenou přes ramena a duhovými lenonkami usazenými na kořeni orlího nosu. Seděl naproti němu s jednou nohou přes druhou, ze šněrovacích kanad mu odkapávalo čerstvé bláto z ulice a v úsměvu na něj cenil dvě řady zažloutlých zubů oštípaných od bezpočtu hospodských rvaček a ožralých pádů ze schodů.

Dylan nevěřičně zamrkal.

„Ollie?“

„Čus Dylane.“ Oliver Cunningham si teatrálně strhl lenonky z nosu a zasmál se bujarým smíchem.

BUAMMMWMMWMMWMMW, konstatoval gong.